

20. Đóng kín trước đức cậy: sự cảm ràm

Nếu tất cả điều này là đức cậy, là ân ban để sống chờ đợi Chúa Cha với sự tín thác, thì tại sao chúng ta thường thiếu cậy trông và không luôn luôn sống trong đức cậy? Đức tin có thể là điều khó để tiếp nhận; và đức ái là điều khó để sống. Nhưng tại sao chúng ta khó đón nhận đức cậy như hơi thở của đời sống, như dự phóng, như tương quan với Thiên Chúa? Điều gì đối chọi với đức cậy của chúng ta? Điều gì trong chúng ta phản bội lại đức cậy? Từ điều gì chúng ta phải hoán cải và thanh tẩy chính mình? Cha muốn làm sáng tỏ vài thái độ bên trong chúng ta đang đối chọi với đức cậy.

Đầu tiên, đó là than van, cảm ràm. Thánh Biển Đức luôn chống lại sự cảm ràm (x. TL 4,39; 5,17-19; 34,6; 35,13; 40,9; 41,5; 53,18). Sự than van ngay cả khi nó đúng, thì đừng quên rằng chúng ta đi theo ơn gọi, sống trong cộng đoàn, có bề trên v.v., không phải theo một phác đồ, nhưng là sự cậy trông. Một phác đồ dù là thiêng liêng, và cả có tính cách tin mừng, thì sớm muộn nó cũng bị sa vào kế hoạch của quyền bính, vào ước muốn chiếm hữu quyền bính, và ta sẽ rơi vào thất vọng vì không có được nó như mình muốn. Phác đồ thường trở nên áp đặt cho mình và người khác, sớm muộn nó cũng gây thất vọng. Sau nữa, chúng ta thất vọng vì chúng ta chờ đợi chính mình, người khác hay hoàn cảnh, mà không tin cậy vào Chúa. Cha đã nhấn mạnh: chúng ta chờ mong cái vô hạn nơi cái hữu hạn, chứ không phải từ Chúa và trong Chúa.

Giống như khi các môn đệ đi thuyền vượt biển hồ, họ nhận ra mình không mang theo đủ bánh dự phòng (x. Mc 8,14-21). Chắc chắn, điều này làm cho họ lo lắng về việc thiếu thốn, phải chịu đói một chút. Có lẽ, họ mang theo phần còn lại, nhưng vì phần còn lại này của thực phẩm, là thứ phải được mang theo với bánh mì như dầu, muối, nên dường như họ đã thiếu tất cả.

Kinh nghiệm cho cha biết rằng, người ta luôn quên thứ gì đó khi họ mở va li trên đường, nhưng có nhiều sự quên sót khiến cho những gì người ta mang theo cũng thành vô ích. Ví dụ, khi quên hộ chiếu, người ta chỉ còn than trách và cầu nhau lẫn nhau. Chắc rằng, ngày hôm đó, một trong các môn đệ là người chịu trách nhiệm cấp phát lương thực, đã bị các anh em khác than trách. Có lẽ họ sẽ cảm ràm: "Về người đó, chúng ta không thể tin tưởng. Thầy phải đặt người khác thay thế anh ta, một người tỉnh táo và ít xao lãng hơn!" và như vậy họ than trách cả Chúa Giêsu.

Không phải cha đang vẽ một bức họa tưởng về người môn đệ mà các anh em khác nghĩ và nói, vì đó là những điều luôn lặp lại giữa chúng ta, trong đời sống cộng đoàn, trong gia đình, nơi các nhóm bạn bè và đồng nghiệp. Chúng ta than trách nhau, vì chúng ta không có nơi mình, nơi người khác, nơi hiện thực, và sau hết, nơi Thiên Chúa về cái mà chúng ta cần có ngay lập tức, cái làm thoả mãn và đảm bảo cho mình tức thì, như lương thực mà mình muốn dùng ngay hôm nay.

Chúa Giêsu khó chịu vì sự lo lắng sợ sệt này của các môn đệ. Ngài giúp họ nhớ lại: «"Tại sao anh em tranh cãi về việc mình không có bánh? Anh em chưa biết chưa hiểu sao? Sao tâm hồn anh em cứng tin? Anh em có mắt mà không thấy, có tai mà không nghe ư? Và anh em không nhớ sao, khi Thầy bẻ năm chiếc bánh cho năm ngàn người ăn, anh em thu lại được bao nhiêu giỏ vụn bánh? Họ trả lời: "Thưa mười hai". Và khi

Thầy bẻ bảy chiếc bánh cho bốn ngàn người ăn, anh em thu lại được bao nhiêu giỏ vụn bánh? Họ trả lời: “Thưa bảy”. Và Ngài nói với họ: “Anh em vẫn chưa hiểu sao?”» (Mc 8,17-21).

Nghĩ cho cùng, chúng ta cũng thất thường như các em bé. Không phải luôn luôn và lập tức đáp ứng cho tính thất thường của trẻ em là tốt, mà cần chỉ dạy chúng trong tin cậy. Một cách bản năng, con người luôn có tính thất thường, nhưng nếu học cách đối diện với thiếu thốn, thì tâm hồn nó sẽ chín chắn, sự tự do của nó sẽ lớn lên; tương quan của nó với mình, người khác, với thực tại và Thiên Chúa trở nên tự do, chín chắn, có khả năng chờ đợi và nhẫn nại hơn. Sự nhẫn nại kitô giáo là một nhân đức đặc trưng về sự chín chắn của kitô hữu. Người kiên nhẫn chờ đợi, thì không đòi hỏi, và nhất là không than van. Người kiên nhẫn luôn sẵn sàng để tiếp nhận như một ân ban cái mà mọi người muốn chụp bắt ngay như một điều mình lệ thuộc.

Hôm đó, trên thuyền các môn đệ cảm thấy lệ thuộc vào bánh, vì họ mệt mỏi đi theo Chúa Giêsu, phải theo lệnh Ngài chèo thuyền sang bên kia hồ, phải ngồi hàng giờ với đám đông đi theo và nghe lời Chúa. Họ không có thời gian ăn uống, nghỉ ngơi và làm việc riêng, họ phải ở đó với Chúa Giêsu và đám đông. Hôm đó, có lẽ họ đã nói: “VẬY, ít ra mình cũng đáng có một chút bánh! Chúng ta đã bỏ mọi sự để theo Ngài, ít nhất Ngài cũng đừng để chúng ta chết đói chứ!”

Sự bất nhẫn này, như Chúa Giêsu nói, là tâm hồn chai cứng, họ đã bưng mắt bịt tai lại. Vì họ đã đóng khung ở suy tưởng và cảm xúc bên trong họ. Họ không nghĩ tới Chúa Giêsu và những phép lạ Ngài làm, như việc hoá bánh ra nhiều chẳng hạn. Họ không định hình đời sống của họ trong tương quan với Chúa Cha nữa.

Sự nhẫn nại kitô giáo không phải là nhân đức khắc kỷ, của người mạnh mẽ và cứng rắn, mà là nhân đức của người khiêm nhu, hiền lành trong lòng, dù là khi ở tình cảnh thiếu thốn, dù khi không nên thiếu, vì họ biết rằng từ cuộc sống, ta có thể chờ đợi được nhiều hơn cái làm mình thoả mãn ngay tức khắc mọi sự. Ở không gian mà sự nhẫn nại từ chối việc than van và tố cáo người khác, nó sẽ tạo nên một sự đợi chờ, mà chỉ Thiên Chúa mới có thể lấp đầy, chỉ trong Chúa Kitô là Đấng đã đến để lấp đầy không giới hạn, với sự trao ban chính mình, với hiến tế của mình, Ngài làm cho mình trở nên Bánh sự sống, trao ban Mình và Máu Thánh ở bàn tiệc Thánh Thể.